

Arrest

nr. 197 143 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 januari 2017 wordt de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf.

1.2. Op 15 januari 2017 wordt de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, deelname aan bendevoering en poging tot gewone diefstal.

1.3. Op 12 juni 2017 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Kortrijk voor de feiten vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 11 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.5. Op 25 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
(...)*

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 11/07/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, deelname aan bendevoering, poging gewone diefstal, feit waarvoor hij op 12/06/2017 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden waarvan de helft met uitsluiting 5 jaar.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft in het formulier hoorrecht ingevuld op 02/02/2017 verklaard geen familie in België te hebben. Het art 8 van het EVRM is dus niet van toepassing.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

1.6. Op 28 juli 2017 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar Albanië.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

In haar syntheseseminarie licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"11.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11.V § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien

1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

11.1.2. Artikel 74/11, §1, vierde lid stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd kan worden, indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid met een uiterst beperkte motivering verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact (inreisverbod van 8 jaar!) meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing i (om een inreisverbod van acht jaar op te leggen) schragen.

11.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, vierde lid dat het inreisverbod meer dan vijf jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 8 jaar oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is dat verzoekende partij veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Kortrijk. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd. Verzoekende partij heeft immers een zus en een broer die respectievelijk in Frankrijk en Italië verblijven. Door deze maatregel wordt verzoekende partij voor een onredelijk lange tijd van haar familieleden gescheiden.

In haar nota met opmerkingen maakt de verwerende partij duidelijk dat er volgens haar geen beschermingswaardige familiebanden met haar broer en zus in Frankrijk en Italië zijn en dat zij hier aldus geen rekening mee diende te houden. Zij geeft aldus expliciet toe dat er hier geen rekening mee werd gehouden.

Nochtans stelt artikel 74/11 VW duidelijk dat er rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Nergens wordt er in artikel 74/11 VW gesteld dat eventuele familiebanden al door artikel 8 EVRM moeten worden beschermd alvorens zij in rekening worden gebracht bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het is ook ten onrechte dat de nota met opmerkingen de impact minimaliseert stellende dat de verzoekende partij nog steeds zijn broer en zus kan bezoeken indien hij beschikt over de documenten om zich naar de desbetreffende lidstaat te begeven. De verzoekende partij is als Albanees in principe immers vrijgesteld van de visumplicht. Het is haar aldus onduidelijk welke documenten zij aldus zou

kunnen vragen aan Frankrijk en Italië om haar broer en zus te bezoeken. Integendeel, het ziet ernaar uit dat de bestreden beslissing elk bezoek van harentwege onmogelijk maakt en het verweer van de verwerende partij snijdt aldus geen hout.

11.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar.

Waarom direct gekozen wordt voor de 8 jaar, wordt geenszins afdoende verduidelijkt, althans niet afdoende om deze lange termijn te schragen.

11.1.5. Nog meer ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

"Artikel 11 - Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...).

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

11.1.6. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zij wijst er op dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en deelname aan bendevoering en poging tot gewone diefstal, feit waarvoor zij op 12 juni 2017 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van twintig maanden waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar. De verwerende partij wijst in de bestreden beslissing op de ernst van de feiten waardoor kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij verklaard heeft geen familie in België te hebben waardoor artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is. De verwerende partij duidt er op dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op

illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren zodat gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van acht jaar proportioneel is.

De Raad besluit derhalve dat *in casu* voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.3. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de bestreden beslissing niet dat louter wordt verwezen naar de wettelijke mogelijkheid en blijkt wel degelijk waarom de verwerende partij meent dat zij *in casu* dergelijke maatregel moet nemen. Uit het motief: *“een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, deelname aan bendevoering, poging gewone idfstal, feit waarvoor hij op 12/06/2017 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden waarvan de helft met uistel 5 jaar. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. (...) Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel”,* blijkt wel degelijk waarom een inreisverbod (voor acht jaar) wordt opgelegd. Er wordt aldus niet enkel verwezen naar de wettelijke mogelijkheid *“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”,* doch wordt ook gemotiveerd waarom de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en wordt toegelicht waarom een inreisverbod van acht jaar proportioneel is. Er wordt immers gesteld dat omwille van het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van acht jaar proportioneel is, gelet op de ernst van de feiten, waarvoor de verzoekende partij veroordeeld is en het feit dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Uit voorgaande motieven en uit het motief *“Betrokkene heeft in het formulier hoorrecht ingevuld op 02/02/2017 verklaard geen familie in België te hebben. Het art 8 van het EVRM is dus niet van toepassing.”*, blijkt overigens ook dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij. Gelet op voorgaande vaststelling kan de verzoekende partij geenszins gevolgd worden waar zij meent dat *“automatisch”* een inreisverbod werd opgelegd ten aanzien van haar, dat enkel verwezen wordt naar de wettelijke mogelijkheid en niet wordt verduidelijkt waarom een dergelijke maatregel met dergelijke impact moet genomen worden. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwijzing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet verkeerd is.

Ook het betoog van de verzoekende partij dat elke motivering omtrent de duur van het inreisverbod ontbreekt ondanks de ruime discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing motiveert immers als volgt: *“(…) een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, deelname aan bendevoering, poging gewone idfstal, feit waarvoor hij op 12/06/2017 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden waarvan de helft met uistel 5 jaar. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft in het formulier hoorrecht ingevuld op 02/02/2017 verklaard geen familie in België te hebben. Het art 8 van het EVRM is dus niet van toepassing. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”* Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat gemotiveerd werd waarom een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd alsook dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak om de duur van het inreisverbod te bepalen. In de bestreden beslissing wordt aldus toegelicht waarom een inreisverbod van acht jaar proportioneel is. Er wordt immers gesteld dat omwille van het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van acht jaar proportioneel is, gelet op de ernst van de feiten, waarvoor de verzoekende partij veroordeeld is tot een definitieve gevangenisstraf van twintig maanden waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar (diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en deelname aan bendevoering en poging tot gewone diefstal) en het feit dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Daarnaast motiveert de verwerende partij ook dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is daar de verzoekende partij verklaard heeft geen familie in België te hebben. Uit voorgaande vaststellingen blijkt aldus niet, in tegenstelling tot wat de

verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij als enige reden voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar, haar veroordeling door de correctionele rechtbank van Kortrijk aanhaalt. Uit voorgaande vaststelling blijkt aldus wel degelijk dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod beoordeeld en gemotiveerd heeft volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat geenszins afdoende wordt verduidelijkt waarom direct gekozen wordt voor een termijn van acht jaar. Zij meent dat minstens de gegeven motivering over het opleggen van een inreisverbod met een termijn van acht jaar, een lange termijn, niet afdoende is om de bestreden beslissing te schragen, doch laat zij na aan te tonen op welke wijze de opgegeven motieven foutief of kennelijk onredelijk of niet afdoende zijn of met welke specifieke omstandigheden, die relevant zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Waar de verzoekende partij immers voorhoudt dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd, dat zij immers een zus en een broer heeft die respectievelijk in Frankrijk en Italië verblijven, dat zij door deze maatregel onredelijk lang van haar familieleden wordt gescheiden, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat zij een broer en zus zou hebben die respectievelijk in Frankrijk en Italië verblijven, nog minder dat deze er legaal verblijven. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dit niet, zodat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering. Door het enkel beweren dat zij een broer en zus heeft die die respectievelijk in Frankrijk en Italië verblijven, toont de verzoekende partij geenszins aan dat het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar onzorgvuldig, onduidelijk of onredelijk is. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij gehoord werd op 2 februari 2017, aldus voor het nemen van de bestreden beslissing, en dat zij geenszins heeft aangegeven dat zij familieleden heeft die in Frankrijk en Italië verblijven waarmee zij een duurzame relatie onderhoudt zodat het de verwerende partij ook niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Gelet op voorgaande vaststellingen dient niet verder te worden ingegaan op de opmerkingen hieromtrent in de verweernota en de desbetreffende repliek van de verzoekende partij in de syntheseseminarie.

De verzoekende partij toont niet aan met welke specifieke omstandigheden de verwerende partij voorts rekening had moeten houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

3.4. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij oordeelt dat uit de ernst van de feiten – diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en deelname aan bendevoering en poging tot gewone diefstal – kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het is niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig om op grond van de veroordeling door de correctionele rechtbank tot een definitief geworden gevangenisstraf van twintig maanden waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar omwille van de voormelde misdrijven, toepassing te maken van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en een termijn van meer dan vijf jaar inreisverbod op te leggen.

3.5. Waar de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inroept, dient te worden benadrukt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur enkel op nuttige wijze kan worden aangevoerd ter nietigverklaring van een administratieve beslissing indien gegevens worden aangebracht die het bestuur van de voor de vreemdeling nadelige beslissing hadden kunnen afhouden. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven in deze zin aan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden weerhouden.

3.6. Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel ligt *in casu* voor.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER